

12 — Marija

Dobrih pet do deset minuta trajala je naša svađa preko mobilnog telefona. Pokušavao sam Mariji da objasnim kako me čeka neodložan sastanak i da ne mogu tek tako sa srebrnom jelkom pod pazuhom da ušetam u kancelariju. Neko vreme nastavljamo da pričamo u prazno, poput pokvarenih telefona, čak i posle prekida, ali uglavnom, to je bilo to. Tuljenje iz mobilnog bio je jedini šum u mom uhu. Ponovim naglas pred svima u kancelariji šta je Marija rekla. Nakitim i što jeste i što nije. Čuo se samo poneki mrmor i jedno glasno: Papučiću! Nakon svega, zamislim Mariju s rukama do lakta u brašnu, s prigodnom crvenom keceljom oko struka, obavijenu mirisom kolača sa cimetom, pa ostavim sve i krenem tamo kuda me je uputila.

Jedva sam pronašao to mesto zavučeno bogu iza leđa. Video sam samo đubrište, a ne mali gradski trg kako ga je ona nazvala. Uzalud sam pokušavao da ostanem neprimetan u strogo poslovnom odelu, s aktovkom u ruci tražeći jelku, krećući se kao slon u staklarskoj radnji. Zbog hladnoće, tog sam dana preko svega navukao još i kaput postavljen samurovinom i rukavice od teleće kože. Ko je mogao pomisliti da ću se zapravo boriti s vrućinom kad se nađem okružen ljudima s drošnjavim krpama na sebi.

Nisam želeo da osete moju teskobu izazvanu njihovim nadasve odbojnim izgledom, da ona bude vidljiva poput oblačića pare koja mi je izlazila na usta, te sam počeo pogledom da pretražujem sumornu okolinu nad njihovim glavama. Odisao je na svašta, a najmanje na praznično raspoloženje.

— Što žel'te gospon, jel drvo za ukrase? — jedan mi se dronjavi uneo u lice, zalepio tik uz rame i još dodao — il' ćete da vam Mirela gata?

Razvuklo se u meni nešto poput osmeha. Nema se tu šta videti, odavno sam sam sebi zapečatio sudbinu. Međutim, istina se skrivala u primedbi o drvcetu za ukrase. Sve to oko pojedinih datuma zapravo i je jedan veliki kič, hrpa neukusa i preterivanja, od prežderavanja za prazničnom trpezom do drvčeta opterećenog plastikom koje je, čak i simbolički, prestalo da ima veze s Bogom.

Dok sam se tako neodlučno okretao u mestu, iz čiste radoznalosti upitam trgovca, koji realno govoreći izgledom to i nije bio, da mi pokaže Mirelu. On se malo iskezi, i umesto očekivanog bljeska zuba, iz njegovih usta zine u mene samo tama. Upre prstom neodređeno, prema grupi žena identičnih po nedostatku ičega posebnog. Kroz rukavice bez prstiju samo su im provirivali iskrivljeni vrhovi prstiju, a iz vunениh burki žmirkave zenice.

Drugi put ću doći po Mireline usluge, kažem, te uzmem prvu jelku koju ugledam. Platim i odem zajedno s prljavštinom koja mi se pohvatala za nogavice.

I evo, sada je opet zovem! Cela kancelarija mi se podsmeva, govore kako im sa mnom nikad nije dosadno, uvek neki novi prizor iz bračnog života. Pa da, tuđe prljavo rublje snažnije smrdi, što drugo.

Ona je ljuta. Ne javlja se. Zato joj ostavljam poruku na automatskoj sekretarici.

Marija, počnem, zovem te da ti kažem da se sastanak odužio i da si jednim delom i ti kriva zbog te jebene srebrne jelke. Usput sam morao svratiti do hemijskog čišćenja da mi srede tvojom krivicom isprljano odelo, zbog čega sam propustio dobar deo sastanka s važnim klijentima, pa ću morati sve da odradim sam, na tanane u svojoj kancelariji, ali ti ne brini ništa dušo, srebrna lepotica kočoperi se u zelenoj mrežici. Eto, zato će me uhvatiti debela noć. Ti leži, ne čekaj me. Cmoknem telefonsku slušalicu, a zatim je spustim.

Papučiću, tako nam je svima, navikni se konačno, pljusne me isti komentar još jednom.

Kasno je, blizu ponoći kad uđem u našu zgradu gde s plafona na mene poput ranjenog oka čkilji puknuta sijalica. Zgusnutom tamom odzvanjaju samo moji užurbani koraci začinjeni nestašnim šuškanjem jelovih grančica.

Staricu sam primetio, bolje reći osetio, tek kada sam gurnuo ključ u bravu. Prebirao sam po sećanju, ali uzalud. Nikad savladana veština pamćenja tuđih lica zatekla me s pitanjem, poznajem li je, ili ne. U beloj spavaćici, bosih nogu oslonjena na štake, stajala je kao utvara ogrnuta mlohavim džemperom, što ju je donekle činilo debljom i stvarnijom. Počela je:

— Nemojte se ljutiti, ali nešto bih vam rekla, a tiče se vaše su-pruge...

— Šta je s njom, šta se dogodilo?, ukopali smo se na mestu i ja i jelka.

— Pa zar vi ništa ne osećate? Cimet! Sećam se da je čak i prošle godine preterivala, samo s drugim začinom. Ne može se disati od toga, pogotovo mi astmatičari. Znam da je Božić i da svi pečemo kolače, ali... Da me ne sprečavaju slabe noge, pokucala bih joj na vrata i sama rekla.

— Da , slažem se gospođo, u pravu ste, počeo sam, i meni ga je dosta, ali ne znate vi Mariju, kad ona nešto voli u tome preteruje. Ne brinite, reći ću joj.

Čim uđem u stan, odložim jelku i isključim osveživač vazduha s mirisom cimeta. Otvorim prozore da nahrupi miris noći. Uđe i samoća. Nekad se ne da ničim oterati, ni vrištećim reklamama s TV-a, ni naj-napetijim akcionim filmovima, ni brojanjem sopstvenih koraka po dnevnom boravku, baš ničim.

Iz zamrzivača izvadim jelo prikladnog naziva „Božićna vekna“ i stavim ga u mikrotalasnu rernu. Gladan kao vuk smažem sveže pečeno jelo, dok s TV-a dopiru snažne o-ho-hoo božićne poruke.

Čim na fejsu objavim status „Marija i ja smo večeras okitili jelku“ dobijem dvadesetak lajkova podrške i jedan komentar: Papučiću!

Skidam mrežicu s jelke i dovlačim hrpu plastične bižuterije skupljane godinama. Načičkam je tako temeljno da se jelka pod njom jedva mogla videti. To bi se Mariji sigurno svidelo. Ne znam da li bi više volela zlatnu ili srebrnu verziju lameta. Pa stavljam obe. Potom upalim svećice, pogasim ostalu rasvetu zbog ugođaja, i pritisnem dugme na telefonskoj sekretarici.

— Imate jednu primljenu poruku, želite li da je preslušate?, pita me automat kao da je čovek.

Ćutim kao čovek s pokvarenim mehanizmom u sebi.

Samo mi se uzdah otme.